

Arrest

nr. 173 898 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. PIRARD en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Dagestaans staatsburger en van Tsjetsjeens origine te zijn. U woonde met uw ouders in Khasavyurt. Eind december 2013 stond I. A. (...), een oude schoolvriend die sinds 2011 federaal werd gezocht omwille zijn engagement bij de rebellen, plotseling bij u op de binnenkoer. Hij eiste dat u hem naar zijn dorp Banditaul bracht, enkele kilometers verder, net buiten Khasavyurt. Omdat hij gewapend was durfde u niet weigeren. U bracht samen met een vriend die op bezoek was, K. A. (...), I. (...) met de auto weg. Enkele dagen later hoorde u schoten in de buurt en vernam u dat I. (...) bij een politieactie was gedood. Op 1 januari 2014 werd u thuis door de autoriteiten meegenomen naar de stedelijke politie. De autoriteiten leken op de hoogte van uw band met I. (...) en het feit dat u hem een lift had gegeven. De ondervrager won uw vertrouwen en u legde een volledige verklaring van de feiten af zoals ze zich hadden voorgedaan, inclusief de naam van K. (...). Hierna werd u naar de politieafdeling van uw wijk

gebracht waar u gevraagd werd een schriftelijke bekentenis te tekenen. U weigerde en meermaals hard geslagen. Om 3 u 's nachts werd u vrijgelaten aangezien uw vader losgeld had betaald. U had ernstige verwondingen en werd thuis een drietal weken verzorgd. Omdat u meende dat u door het betalen van het losgeld geen verdere problemen meer zou krijgen, bleef u thuis en ging u na verloop van tijd opnieuw werken. Op uw werkplaats, een tankstation, werd u op 22 februari 2014 echter opnieuw meegenomen naar de regionale politiedienst. U werd ditmaal ondervraagd over mensen die met I. (...) op foto's stonden en de jongeren die naar de Moskee gaan. U kon echter weinig informatie geven. U diende in de kelder te overnachten en de tweede dag kreeg u dezelfde vragen. U werd er nog een nacht gehouden en de derde dag werd geëist dat u een document zou tekenen dat u actieve medewerking aan de politie zou geven. Dit hield in dat u info zou doorgeven over jongeren in de moskee en dat u desgevraagd zou getuigen tegen jongeren. Men bedreigde dat men u zou veroordelen en opsluiten indien u niet zou tekenen, waarna u het samenwerkingsdocument tekende. Die avond, en nadat uw vader opnieuw een grote som losgeld had betaald, werd u vrijgelaten. Omdat u geen informant/getuige wou zijn en in dat geval vervolging vreesde, besloten u en uw familie dat het beter was dat u zou vluchten. Eind februari 2014 verliet u Khasavyurt en de Russische Federatie. In eerste instantie vluchtte u naar Belarus. U verbleef een aantal maanden in Minsk, maar toen bleek dat u er niet meer zou kunnen verblijven omwille van verblijfsdocumenten, werd een reis geregeld naar Europa. Op enkele dagen tijd werd een reispaspoort geregeld en op 1 november 2014 reisde u naar België waar u op 4 november 2014 aankwam. Op 6 november 2014 vroeg u asiel aan. U vernam na uw vlucht uit Dagestan dat de autoriteiten intens naar u op zoek waren. Ze hebben verschillende huiszoekingen verricht, uw vrienden ondervraagd en tot op heden blijven ze uw woning en uw familie in het oog houden. Uw vriend K. (...) werd ook opgepakt en kreeg dezelfde problemen. Hij is sindsdien spoorloos.

B. Motivering

Na analyse van uw verklaringen en uw dossier moet vastgesteld worden dat u uw relaas niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Ten eerste blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (CGVS) en waarvan een kopij aan uw dossier is gevoegd, dat u op 28 mei 2014 met een Slovaaks visum Polen bent binnengekomen. U verklaart echter dat u van eind februari 2014 tot 1 november 2014 in Belarus, Minsk heeft gezeten, zonder internationaal paspoort. Pas 15 dagen voor uw vertrek uit Belarus naar België zou er voor u een internationaal paspoort geregeld zijn en kon u op die manier de grens met Polen oversteken. U heeft zelf een reispaspoort noch visum gezien (CGVS I, p.19-20; CGVS II, p.16, verklaring DVZ, punt 26, 33). Deze verklaringen zijn niet ter rijmen met de info beschikbaar op het CGVS. Deze vaststellingen wijzen dan ook minstens op een andere reisroute en een door u verborgen gehouden verblijf vanaf (op zijn minst) eind mei 2014. Bovendien zijn uw verklaringen over uw paspoorten niet overtuigend. Zo heeft u uw intern paspoort afgegeven en het internationaal paspoort en visum nimmer gezien. U heeft uw nationaal paspoort, noch het internationaal paspoort teruggevraagd (CGVS I, p.16,17,18,19; CGVS II, p.16). Gelet op de controles en risico's bij identiteitscontroles aan de Europese buitengrenzen (zie info beschikbaar op het CGVS en waarvan een kopie beschikbaar is in uw dossier), is het niet aannemelijk dat u geen weet heeft van enig visum en dat u niet weet of het internationaal paspoort wel op uw naam stond (CGVS I, p.18,19; CGVS II, p.16). Ook uw verklaring dat u uw intern paspoort zelfs niet heeft teruggevraagd omdat u niet geïnteresseerd was en toch nimmer naar de Russische Federatie zou terugkeren, is gelet op het persoonlijk belang van dergelijk document, weinig overtuigend. Het CGVS vermoedt dan ook dat u deze documenten bewust achterhoudt om bepaalde informatie verrat in de documenten achter te houden die van belang kunnen zijn in de appreciatie van uw actuele vrees, zoals informatie over uw laatste verblijf/verblijven en het moment en de wijze van uw vlucht. Bovenstaande vaststellingen rond ongeloofwaardige verklaringen over uw vlucht en reis- en identiteitsdocumenten hypothekeren ook uw algemene geloofwaardigheid.

Ook uw persoonlijk vervolgingsrelaas kan niet overtuigen. Ten eerste zijn de handelingen vanwege I. (...) op de dag dat hij u vraagt een lift te geven (dit is de aanleiding voor uw problemen), in hoofdte van een federaal gezochte rebel niet aannemelijk. Zo houdt de vraag van Islam om hem met de auto enkele kilometers te vervoeren een zeer groot risico in, zowel omwille van de steeds aanwezige kans op (weg)controles vanwege de (weg)politie, maar ook omdat hij niet weet of u en uw vriend te vertrouwen zijn. Bovendien leek er geen enkele nood aan wegvervoer gezien de plaats van bestemming slechts enkele kilometers verder lag en langsheen dun bevolkt gebied liep waar hij zich (zeker 's avonds) onopgemerkt zou kunnen verplaatsen (CGVS I, p. 8, 13, 23; CGVS II, p. 5), zo kan toch afgeleid worden uit uw verklaringen, uw schets (bijlage gehoorverslag) en bijgevoegde kaart van Khasavyurt aan uw dossier. U verklaart weliswaar dat hij te voet door de tuinen zou moeten lopen en zodoende meer zou opvallen (CGVS II, p. 5) en dat u een schoolvriend was (en dus te vertrouwen), maar deze elementen kunnen niet overtuigen. Door bij jullie aan huis te komen maakte hij zich reeds zichtbaar, en wat betreft het vertrouwenselement moet opgemerkt dat jullie elkaar al 5-6 jaar niet meer gezien hebben

(CGVS I, p. 14-15) en hij de aanwezigheid van een derde (voor hem onbekende) persoon duldde. Deze elementen maken dat er toch duidelijk een groter risico was voor I. (...) om bij u een lift te vragen, in vergelijking met het op eigen houtje trachten zijn bestemming te bereiken.

Verder zijn uw verklaringen over de voortgang van uw problemen incoherent. U verklaart enerzijds dat uw vader eigenlijk niets wil vertellen over de voortgang van uw problemen, maar anderzijds geeft u zeer concrete info over wat er allemaal nog gebeurd is na uw vlucht. Zo zouden de autoriteiten dikwijls bij uw ouders langskomen om naar u te vragen, wordt uw ouders gevraagd u terug te roepen, wordt aan uw vrienden en burens gevraagd waar u bent, worden er geen dreigementen geuit, is er een stabiele politiepatrouille/auto in de buurt van uw ouders die een oogje in het zeil houdt, wordt uw vader gevolgd op weg naar zijn werk, zijn er in de periode na uw vlucht verschillende huiszoekingen geweest en komen ze nadien enkel vragen stellen zonder huiszoekingen (CGVS II, p. 3,4) . Gevraagd hoe u dit allemaal van uw vader bent te weten gekomen als hij niet over uw problemen wil praten zegt u dat het dit "tussen de zinnen" (sic) en op "dubbelzinnige en onrechtstreekse" wijze wordt verteld. (CGVS II, p. 4,5). Er kan echter moeilijk worden begrepen hoe dergelijke hoeveelheid concrete info op een dubbelzinnige wijze bij u is geraakt.

Uw verklaringen over uw kennis K. (...) zijn tevens weinig overtuigend. U verklaart dat hij hetzelfde lot heeft ondergaan als u. Gevraagd naar wat er precies met hem is gebeurd en wanneer kan u geen concreet antwoord geven. U verklaart enkel dat hij een tweetal weken na u is aangehouden (CGVS I,p.9; CGVS II,p.12) . Gevraagd of u na zijn aanhouding niet bij zijn familie bent geweest om meer info te vragen (wat zijn toestand was, of hij veilig is,...) , zegt u dat u dit niet heeft gedaan (CGVS II, p. 13). Dit is vreemd gezien u beweert vrienden te zijn die samen zijn opgegroeid en samen hebben gestudeerd (CGVS II,p.12). Dat u zichzelf niet kon vergeven omdat u zijn naam had genoemd en daarom niet bij zijn ouders bent gegaan (CGVS II,p.13) overtuigt niet, u gaf bv. geen enkele indicatie dat zijn familie u iets kwalijk nam. Om dezelfde reden is het bijzonder vreemd dat u K. (...) niet heeft gewaarschuwd voor het potentiële gevaar, gelet op wat er met u gebeurd is bij de eerste aanhouding. Op de vraag of u met K. (...) bent gaan praten na uw aanhouding antwoordde u ontkennend, in een volgende vraag gevolgd door een niet ter zake doende opmerking dat u voor de periode van de problemen eens met de ouders van K. (...) hebt gepraat over de school (CGVS II,p. 12,13). Wanneer u later expliciet wordt geconfronteerd met het onaannemelijk karakter van het feit dat u hem niet heeft gewaarschuwd, verklaart u dat hij wel bij u is geweest, dat u hem heeft gewaarschuwd maar dat hij kennelijk geen voorzorgen nam (CGVS II,p.13). Deze verklaring overtuigt niet. Indien u met K. (...) zou gepraat hebben na uw eerste aanhouding, kan verwacht worden dat u dit reeds aangaf bij de vraag of u niet bij K. (...) bent geweest om met hem te praten, te meer omdat u bij de volgende vraag nog steeds dacht aan uw contacten met K. (...) en/of zijn ouders (cf. supra). Uw uiteindelijke verklaring dat K. (...) u is komen opzoeken en u hem op die manier heeft gewaarschuwd, lijkt dan ook eerder op een ingeving om tegemoet te komen aan het ongeloofwaardig aspect van het gebrek aan contact. In de hypothese van een contact tussen u en K. (...) waarbij u hem heeft gewaarschuwd dat u zijn naam heeft genoemd als derde persoon die I. (...) heeft ontmoet en hij zag hoe erg u er aan toe was (CGVS II, p. 13), is het hoe dan ook onbegrijpelijk dat K. (...) geen voorzorgen nam in het licht van zijn veiligheid. Dit alles ondermijnt verder dit deel van uw relaas.

Daarnaast kan u ook op basis van de doorleefdheid van uw verklaringen niet overtuigen dat u deze beweerde vervolgingsfeiten daadwerkelijk heeft meegemaakt. Uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, en de twee gehoren op het CGVS bevatten met betrekking tot de aanhoudingen identieke elementen. Er werd u soms gevraagd wat meer te vertellen over de omstandigheden en de omgeving, maar het is opvallend hoe weinig en zo ja hoe stereotiep u hierover kon vertellen. Zo kon u nimmer aangeven welke dag van de week/weekdag of weekend bepaalde gebeurtenissen plaatsvonden, of welk weer het was (CGVS II, p. 5,6,9,11,16.). Op de vraag wat u allemaal heeft gedaan thuis en wat er allemaal is gebeurd in de dagen na uw tweede vrijlating beperkt u zich tot de verklaring dat u niet buiten gekomen bent en gegeten hebt, waarna u meteen terugvalt op uw reisroute (CGVS II, p. 7). Bij de vraag welke zaken in de kelderruimte waren waar u vastgehouden werd, was het opvallend dat u rondkeek in het gehoorlokaal om vervolgens stoelen, tafels, computers, monitors en een fles water aan te halen, net die zaken die in het gehoorlokaal aanwezig waren (CGVS II, p. 7,8). Indien u deze ernstige ingrijpende feiten effectief zou hebben beleefd, kan verwacht worden dat u niet steeds dezelfde zaken vertelde, maar vanuit een (wisselend) persoonlijk perspectief en zich bepaalde details van die dagen zou herinneren, zoals bv. het weer of de weekdag.

In het verlengde van de vaststellingen rond het ontbreken en onduidelijkheden van uw intern en reispaspoort en incoherenties/onduidelijkheden over de reisroute en het moment van vertrek (cf. supra), werd tevens vastgesteld dat, hoewel u een verscheidenheid aan documenten neerlegt, het meest recente dateert van november 2011 (uitgenomen de convocatie, maar waaraan echter geen geloof kan worden gehecht, cf. infra). Tevens werd vastgesteld dat u over uw studies verwarrende verklaringen aflegt. U verklaart dat u na uw middelbaar (beëindigd medio 2011) nog twee jaar verder heeft

gestudeerd via afstandsonderwijs, waarbij u vier sessies van een half jaar heeft gevolgd en bij het begin van elke sessie een aantal lessen diende bij te wonen (DVZ, punt 11, CGVS II, p.2). Gevraagd tot wanneer u nog lessen heeft gevolgd zegt u achtereenvolgens "twee jaar", "dat weet ik niet" en geconfronteerd met de rekensom 2011 plus 2 jaar = 2013 : "ongeveer toch" (CGVS II, p.2). Deze vage antwoorden zijn opmerkelijk, vooral omdat u tegelijk verklaart dat u gestopt bent met uw studies omdat u problemen kreeg (CGVS II, p.3,4), wat indiceert dat u tot kort voor uw vlucht in februari nog studeerde. Bovendien zijn uw verklaringen over het volgen van vier sessies afstandsonderwijs gedurende twee jaar niet coherent met uw studentenkaart (stuk 6). Daarin staat enkel te lezen dat u zich in november 2011 heeft ingeschreven voor het eerste jaar (2011-2012). Hiermee geconfronteerd kan u niet verklaren waarom in uw studentenboekje slechts één inschrijving is genoteerd, hoewel u beweert tot (einde) 2013 te hebben gestudeerd. U verklaart dat u nog steeds ingeschreven bent en dat men u kent waardoor u de kaart niet meer nodig had (CGVS II, p. 2,3). Deze verklaring kan niet overtuigen, u kan niet aantonen dat u nog steeds/opnieuw ingeschreven bent, en los van een mogelijk toegangsbewijs tot de school, voorziet de studentenkaart duidelijk ook dat ze een bewijs is van inschrijving voor de betreffende studiejaren/richtingen. Het is met andere woorden niet aannemelijk dat u officieel bent ingeschreven voor sessies/studiejaren in 2012 en 2013, lessen hebt gevolgd, examens hebt afgelegd, maar dit niet in uw studentenboekje is genoteerd.

Vervolgens bent u bevraagd naar elementen die de Commissaris-generaal alsnog kunnen overtuigen dat u tot februari 2014 in Dagestan hebt verbleven. Hierin bent u echter niet geslaagd. U kan geen enkele gebeurtenis/feit vertellen van het laatste jaar van uw beweerd verblijf. De voorbeelden die u gaf dateren allemaal van (veel) vroeger. Er werd u zelfs gevraagd naar gelijk welke gebeurtenis die u is bijgebleven, maar ook dan lukte het u niet om een recent, concreet voorbeeld aan te halen (CGVS II, p. 14-15). Tot slot werd u de kans gegeven aan de hand van geloofwaardige documenten (bv. uw paspoort of examenresultaten) de Commissaris-generaal alsnog te overtuigen van uw verblijf in Dagestan tot begin 2014 (CGVS II, p.15,19). U heeft op 13 januari 2016 een aantal nieuwe documenten neergelegd, maar deze kunnen de ongeloofwaardigheid van uw verblijf tot 2014 (of de geloofwaardigheid van uw asielrelaas) niet herstellen.

De convocatie dd. 21/5/2015 (die behalve de data identiek is aan de eerder voorgelegde convocatie dd. 10/10/2014) kan om volgende redenen niet overtuigen. Onderaan de convocatie dient te worden ingevuld hoe de convocatie is betekend (opgestuurd/persoonlijk afgegeven). Indien persoonlijk afgegeven dient de persoon vermeld aan wie de convocatie is gegeven en welke relatie deze heeft tot de opgeroepene. Echter, in de door u voorgelegde convocatie (of beter convocaties, want ook in de eerder voorgelegde convocatie worden dezelfde vaststellingen gemaakt) wordt enkel vermeld wie de convocatie heeft afgegeven (de wijkagent), en dus niet aan wie en welke verwantschap. Hiermee geconfronteerd (naar aanleiding van de eerste convocatie), verklaart u dat er vermeld wordt wie de convocatie heeft gebracht (CGVS II, p.17). De vaststelling dat de convocaties niet conform de voorziene modaliteiten zijn ingevuld blijft echter overeind, en ondermijnt de waarachtigheid van deze convocaties. Specifiek aangaande de tweede convocatie kan bovendien opgemerkt worden dat u deze convocatie niet heeft vermeld tijdens uw gehoren voor het CGVS (30 juli en 21 december 2015), terwijl de convocatie reeds rond 18 mei 2015 is bezorgd aan uw ouders en u verklaarde met uw ouders verschillende keren per week contact te hebben (CGVS I, p.4). Bovendien is tijdens uw tweede gehoor expliciet gevraagd naar nieuwe convocaties, is uw eerste convocatie besproken en werd in het kader van aanwijzingen voor uw actueel verblijf eveneens gewezen op recente documenten (CGVS II, p.4,15,19). Het is op basis hiervan dus niet geloofwaardig dat u op het moment van de gehoren (in het bijzonder het tweede gehoor) geen weet had van deze convocatie of er niet aan gedacht heeft indien uw ouders effectief deze convocatie in bezit hadden. Er kan ook niet ingezien worden dat uw ouders u niet wilden informeren over deze convocatie, gelet op de convocatie die ze eerder hadden doorgestuurd en alle andere informatie over bezoeken die ze u hebben doorgespeeld. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden bekomen (zie informatie toegevoegd aan uw dossier) waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten dan ook zeer beperkt is en niet opwegen tegen de verschillende vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.

Dezelfde opmerkingen moeten gemaakt worden aangaande het medisch voorschrift dd. 2/1/2014 en het medisch (afwezigheids)attest dd. 14/1/2014. Naast de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten geldt ook de opmerking dat u deze attesten nimmer heeft vermeld bij de gehoren op het CGVS. Zeker in het licht van de geuite twijfels rond uw recent verblijf en de vraag naar documenten die uw recent verblijf kunnen aantonen, is het niet aannemelijk dat u niet aan deze attesten hebt gedacht. De attesten ondersteunen ook (op directe wijze) uw asielrelaas, waardoor het ook zeer vreemd is dat deze attesten niet aanwezig waren in het pakket van documenten die u tot en met het tweede CGVS-gehoor heeft aangebracht. Voor het medisch attest dd. 14/1/2014 kan nog specifiek opgemerkt worden

dat de instantie die het heeft uitgereikt op basis van de hoofding kennelijk nog behoort tot de Unie van Sovjetrepublieken.

De studentenkaart/rapport van de vier examenperiodes, (uitgiftedatum 29/12/2015) kan evenmin overtuigen aangaande uw recent verblijf. Het rapport overloopt per semester en per vak een aantal parameters (code, beoordeling, al dan niet examen). Nergens in dit document wordt echter uw naam vermeld, noch staan er (behalve de uitgiftedatum van het attest) data vermeld waardoor niet kan afgeleid worden wanneer er examens zijn afgelegd.

De studentenkaart op uw naam werd hoger reeds besproken. Alle andere documenten kunnen evenmin uw verblijf na eind 2011 en tot eind februari 2014 bevestigen. Evenmin kunnen ze een ander licht werpen op voorgaande appreciaties van uw asielrelaas. Uw rijbewijs, diploma, kopie van de eerste 2 pagina's van uw paspoort, geboorteakte, verzekeringsbewijs, gezinsboekje en attest van taalles in België, betreffen allen gegevens die niet betwist worden, maar hebben geen betrekking op uw asielmotieven.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, is vast te stellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van "de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève", van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "beoordelingsfout".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij haar verweer als volgt opent: *“Verzoeker betwist de genomen beslissing. Immers, heeft de Raad geoordeeld dat: (...)”*, gevold door drie Franstalige citaten uit arresten van de Raad van 2008 en 2010, die zij verder niet concretiseert naar onderhavige bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig is, aangezien deze geen bindende precedentswaarde hebben, en dit mede gelet op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.2.4.1. Aangaande de motivering van verwerende partij betreffende de vlucht en reis- en identiteitsdocumenten en de onwetendheid over zijn vriend K. beperkt verzoekende partij haar verweer stellende: *“Op de opmerkingen van de Commissaris generaal op wat betreft de reis of over zijn kennis K. (...) zijn subjectieve en niet objectieve vaststellingen op het kern van het asielrelaas”*.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat desbetreffende motiveringen van verwerende partij steun vinden in het administratief dossier, in het bijzonder in de door verzoekende partij zelf afgelegde verklaringen en in de door verwerende partij toegevoegde informatie (stuk 21, deel 3), en verzoekende partij niet preciseert op welke wijze deze motiveringen niet stroken met haar uitspraken en met de bijgebrachte informatie zodat ze niet over de nodige objectiviteit zouden beschikken. De motiveringen van verwerende partij blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.5.1. Betreffende de informatie waarop verwerende partij zich steunt ter beoordeling van de situatie in Dagestan oppert verzoekende partij dat *“deze informatie in strijd is met de rapporten van de mensenrechtenorganisaties”, “theoretisch en vaag is, niet in verband met concrete problemen van het bevolking”* en *“deze informatie een actualisering vereist”* waarbij verzoekende partij verwijst naar besluiten van de *“European Concil on Refugees and Exiles”* van juni 2005, naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2010 en naar een arrest van de Raad van State van 2006.

2.2.5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de bemerking dat de informatie die verwerende partij hanteert in strijd is met de rapporten van de mensenrechtenorganisaties een blote bewering betreft daar verzoekende partij desbetreffend geen andersluidende informatie bijbrengt afkomstig van een mensenrechtenorganisatie. Dat deze informatie vaag en niet concreet zou zijn mist feitelijke grondslag nu deze zeer specifiek handelt over de nog aanwezige gevechtshandelingen en de gevolgen ervan voor de Dagestaanse bevolking. Waar verzoekende partij voor het actueel karakter verwijst naar besluiten van 2005 en arresten van 2006 en 2010 wijst de Raad erop dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt, meer bepaald de "*COI Focus, Dagestan Veiligheidssituatie*" tot maar 2015 werd geüpdated, wat tevens blijkt uit de talrijke voetnoten (administratief dossier, stuk 21, deel 1). Verzoekende partij brengt dus geen recentere informatie aan waaruit zou blijken dat de door verwerende partij geraadpleegde informatie niet correct en, of niet meer actueel zou zijn.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de talrijke andere motieven van verwerende partij, die doen besluiten tot het flagrant ongeloofwaardig bevinden van het door haar voorgehouden asielrelaas, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Het ongeloofwaardig bevinden van het relaas verhindert verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met het louter suggereren dat er zich nog steeds problemen van onveiligheid voordoen in Dagestan – wat door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat in Dagestan effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de "*COI Focus*" betreffende "*Dagestan – Veiligheidssituatie*" van 9 maart 2015 (administratief dossier, stuk 21, deel 1) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict mede door het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen wordt door verzoekende partij door de loutere suggestie dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij

neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 20 en 21), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 30 juli 2015 en 21 december 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een fotokopie neer van een convocatie van 13 mei 2016 en van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 44 011 van 27 mei 2010, zonder hierbij te verduidelijken wat de bedoeling is van het bijbrengen van dit arrest. De Raad wijst er echter op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT